

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1357/2024
12.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету малолетног сада пунолетног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног АА – адвоката Драгана Воларевића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Км. 161/2022 од 21.02.2024. године и Вишег суда у Новом Саду Кжм1 - 77/24 од 15.07.2024. године, у седници већа одржној 12.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Драгана Воларевића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Км. 161/2022 од 21.02.2024. године и Вишег суда у Новом Саду Кжм1 - 77/24 од 15.07.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Км. 161/2022 од 21.02.2024. године према малолетном сада пунолетном АА са личним подацима као у изреци решења изречена је васпитна мера посебна обавеза да се без накнаде укључи у рад хуманитарних организација или у послове социјалног, локалног или еколошког садржаја у трајању од 50 часова у периоду од 6 месеци колико може трајати

наведена посебна обавеза. Истим решењем упозорава се пунолетник да у случају неиспуњења ове посебне обавезе иста може бити замењена неком другом обавезом, односно другом васпитном мером. На основу члана 246а. став 5. Кривичног законика од малолетног сада пунолетног АА одузима се опојна дрога канабис упакована у пвц кесицу љубичасте боје нето тежине 1,35 грама, те се са одузетом опојном дрогом по правноснажности овог решења има поступити на законом прописан начин. На основу члана 79. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Одлучујући о жалби браниоца малолетног сада пунолетног АА Апелациони суд у Новом Саду је решењем Кжм1 – 77/24 од 15.07.2024. године исту одбио, а решење Вишег суда у Новом Саду Км. 161/2022 од 21.02.2024. године потврдио.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац малолетног сада пунолетног АА – адвокат Драган Воларевић због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. став 1. тачка 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијана решења и предмет врати првостепену суду на поновно одлучивање или побијана решења преиначи тако што ће утврдити да нема места кривичном гоњењу малолетног сада пунолетног АА те га ослободити од одговорности или евентуално изрећи другу васпитну меру тј. у крајем трајању.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП без обавештења Врховог јавног тужиоца и браниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац малолетног сада пунолетног АА – адвокат Драган Воларевић у поднетом захтеву истиче да се побијано решење између осталог заснива на незаконитим радњама и доказима, а на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати. Наиме, бранилац у захтеву за заштиту законитости као незаконит доказ - иако га изричито не означава, наводи да су овлашћени полицијски службеници поступали супротно овлашћењима, те у списима предмета нису благовремено достављени записник нити службена белешка о предузимању свих радњи у смислу члана 286. ЗКП и да нема сазнања када је иста сачињена, указујући да су полицијски службеници пропустили да предметном приликом када су наводно затекли малолетног сада пунолетног АА и предметну недозвољену супстанцу у његовој непосредној близини изврше увиђај,

фотографишу предмет који је наводно одбачен од стране малолетног сада пунолетног АА и, цитирајући одредбу члана 286. Законика о кривичном поступку, наводи да је у предметном поступку поступљено супротно наведеној законској одредби.

Исте наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац је истицао и у жалби изјављеној против првостепеног решења, а другостепени суд је нашао да су такви наводи неосновани и у образложењу решења Кжм1 – 77/24 од 15.07.2024. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став, на страни 3 став 2 образложења другостепеног решења, које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

И по оцени Врховног суда, овлашћена службена лица су поступала у складу са одредбом члана 286. став 1. и 2. Законика о кривичном поступку и предузела све потребне мере како би се пронашао учинилац кривичног дела и обезбедили трагови кривичног дела и предмети који би могли послужити као доказ у предметном кривичном поступку, при чему је службена белешка - документација на којој су забележене предузете радње полиције којом полиција обавештава тужилаштво о предузетим радњама. Стога је захтев за заштиту законитости у односу на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењен као неоснован, а ово тим пре што је већ првостепени суд разлозима своје пресуде навео да ниједну службену белешку није користио као доказ.

Поред изнетог бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева означава и повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3) ЗКП, која је такође законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, међутим, образлажући наведену повреду закона бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, наводима да је одлука о кривичној санкцији неадекватна олакшавајућим околностима и да се изрицањем неке друге посебне обавезе малолетном може испунити сврха васпитне мере, као и ресоцијализација малолетног имајући у виду његове породичне прилике, а која повреда закона не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека.

У преосталом делу образложења захтева бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, као и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како повреде закона из члана 440. ЗКП, 441. став 1. ЗКП, члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, Врховни суд је, захтев за заштиту законитости браниоца, у овом делу оценио као недозвољен.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је на основу 491. став 1. и 2. ЗКП, те члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Паравиња, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**